

Simona Prilogan

**ZIUA ÎN CARE
AU ZBURAT COCORII**

București, 2024

Pictură copertă: *Caspar David Fredrich – Femeie la fereastră*
(ulei pe pânză, 1882)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PRILOGAN, SIMONA

Ziua în care au zburat cocorii / Simona Prilogan. - București :
Bifrost, 2024

ISBN 978-630-6514-39-7

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu
poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.
Copyright © 2024

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

*Celor plecați în căutarea luminii, dezrădăcinați din
pământuri alunecoase, îmbrățișând frânturi de alean.*

CĂLDURA DE ACASĂ

Căldura de Acasă

Deși alergarea între aeroport, trezorerie, consulat, poșta română, Gara de Nord, Grozăvești, Piața Iancului, Piața Unirii și alte piețe cărora le-am pierdut numele și numărul, a fost una „maratonică”, dar de bun augur, am lăsat Soarele să îmi încălzească sufletul. Să îmi încălzească gândul până în cele mai adânci cămăruțe. Ce mult i-am simțit lipsa! Ce mult îmi lipsise Lumina! Lumina aceea adevărată. Lumina și Soarele de Acasă.

Cum aterizasem la București în dimineața aceleiași zile, știam la ce mă întorc. Înainte de îmbarcare, dau fuga la toaletă să schimb fața de caniculă, cu cea de... frig, că nu aș putea spune de iarnă, în condițiile în care zburam tot în Europa și nu pe altă emisferă. Și cu jerseul meu preferat, agățat de braț, nu a fost mult să atrag priviri hazlii. Și cu toate acestea, am dârdâit olecuță în timp ce moțaiam fericită pe scaunul avionului, prinsă de toropeală.

Ajunsă în Londra cu noaptea în cap, fug să prind autocarul. Călătoria continuă... Încă 5 ore... Dârdâială continuă...

Să fi trecut vreo oră de mers, când, la un moment dat, în mijlocul unui nicăieri, cineva face disperat semn către șofer să oprească. Cumsecade, omul oprește mașinăria într-un pustiu negru de noapte adâncă și, plin de îngrijorare, își oferă ajutorul. O voce sugrumată întrebă dacă se poate urca în autocar, spunând că nu știe sigur încotro ar trebui să o ia, dar că fiind noapte, este

mai sigur să ajungă măcar într-o autogară. Plin de compasiune, șoferul acceptă și o doamnă mărunțică urcă trăgând după ea o legătură de bagaje dezordonate.

Nu știu ce impuls m-a făcut să acționez rapid și am invitat-o pe noua călătoare să ia loc lângă mine. Poate că ideea unei călduri prietenești m-a învăluit în dârdâiala mea care devenise de acum tot mai supărătoare. Femeia a luat loc și m-a privit straniu în timp ce fața-mi congestionată de frig a făcut-o să exclame puternic a mirare. A scos rapid, ca într-un ochi de magie, o pătură groasă și m-a acoperit plină de afecțiune. „Fato, tu ai înghețat rău de tot!” Până să îmi șterg lacrimile din colțurile ochilor, m-am simțit deja învăluită de căldura binefăcătoare a unei dragoste universale. Greu de explicat... Divin de simțit!

I-am luat palmele în palmele mele și printre picături de stele ce învăluiau noaptea, i-am mulțumit din tot sufletul, asigurând-o că o voi purta în rugăciunile mele. Într-un zâmbet larg, plin de frumusețe și lumină, doamna m-a îmbrățișat prelung. I-am simțit sufletul atât de cald... Căldură care ne-a îmbiat într-o senină și calmă conversație... Iar în următoarele minute ne simțeam așa de bine, de parcă am fi fost cele mai bune prietene de când lumea și pământul.

Urma să cobor la Nottingham și să las în urmă frumusețea unei nopți. Frumusețea unei conversații cu o străină care ceruse ajutorul dintr-un nicăieri. Timid, am întrebat încotro o vor mâna pașii. „Vezi tu, noaptea aceasta este magică pentru mine. Acum știu că mă voi opri în Derby.” Am întrebat-o dacă aș putea ajuta-o cu ceva. M-a privit plină de lumină și mi-a surâs grațios: „Deja m-ai ajutat!” I-am lăsat numărul de telefon și am rugat-o să mă anunțe cum decurg lucrurile, în timp ce în minte îmi rula la

nesfârșit vocea aceea sugrumată care cerea șoferului să o ducă măcar într-o autogară.

Ziua de azi a trecut cu somn și frământare. Somnul care mă învăluisese prietenos și frământarea gândului care mă proiecta în timp, înapoi în noapte. Un firicel de liniște încerca să se strecoare timid peste tot stresul în care fierbeam. Și liniștea s-a făcut regină peste seara care cobora hotărâtă peste oraș. Un mesaj pe telefon mi-a readus Lumina. Și Căldura. Și Soarele. Acelea pe care, deși dărdâim, le purtăm în cămăruțele cele mai adânci ale Sufletului.

„Draga mea, exact acum 10 ani, fiica mea trecea în lumea cea fără de cuvinte, lăsându-mă prizonieră într-o durere adâncă; căutând în fiecare zi răspunsuri la întrebări fără început și sfârșit. Căutând semne în fiecare adiere de gând, în fiecare strop de ploaie, în fiecare ochi de lumină. Învinsă de neputință, hotărâsem ca azi să zbor către lumea ei. Nu știam exact de unde să fac îmbarcarea. Azi am înțeles cât de greșit privisem lucrurile. Mulțumesc cerului că te-a adus în calea mea. Îți mulțumesc că mi-ai adus Lumina și Căldura de Acasă. Trecuseră 10 ani de când nu le mai simțisem. Dar azi m-am întors de pe drumul morții.”

Simțeam cum pământul se învârtește sub picioare, prinsă brusc într-un amalgam de sentimente. Am privit cu gândul la noaptea din urmă. Nimic nu ar fi trădat tristețea zbuciumată a femeii. Prinse într-o conversație relaxată, râseserăm pline de poftă de viață, glazurând întâmplări reale cu un fabulos simț al umorului. Povestiserăm cum Soarele ne încălzea și cum, în tot buchetul de probleme care mă cotropiseră, l-am lăsat să îmi aducă Căldură de Acasă.

Ziua în care au zburat cocorii

Era deja târziu în noaptea gândurilor. Gânduri întoarse pe toate fețele. Gânduri înmulțite cu speranțe și adunate cu toate zâmbetele încercărilor. Gânduri împărțite între lacrimi și neputințe după cortina zilelor lungi și dureroase. Gânduri în care cineva râdea cu gura până la urechi de toată zbaterea lui.

Sau poate nu, poate era doar proiecția amărăciunii zugrăvită pe templul de piatră al realității. O realitate dură și apăsătoare, care-i ținea sufletul captiv. Oscilând între două lumi. Lumea pe care și-a visat-o și a luptat din răputeri să o aducă la viață. Și lumea cealaltă care îi șuieră haotic la urechi că nu totul depinde doar de efortul lui, oricât de uriaș ar fi acesta. Cineva, de undeva, are un impact puternic în toată mașinăria asta a timpului care gonește ca o nebună printre sufletele lor.

El, încă un tânăr plin de speranță. Încă. Anii cei plini de inocență s-au pierdut deja demult printre munții Marocului, acolo unde a zărit și înțeles lumea. A înțeles-o prin ochii deșertului, prin cea a Ramadanului și a pământului dumnezeiesc care i-a mângâiat copilăria într-un fel cu totul aparte. Un fel pentru care și azi, rătăcit într-o altă lume, plânge mereu în gândurile nopții. Noapte care a înghițit deja tabloul tainic de lumină a speranței, lăsându-i doar umbrele ca un contur de aparență. O aparență pe care o joacă la noroc cu realitatea.

„O iubesc pe Alina. Vreau să o iau de soție!”

„Dar tu ești însurat! Foarte însurat!” Mă uit adânc în ochii lui, surprinsă puternic.

„Alina îmi va face un copil, bucuria supremă a vieții mele. Știi cât de mult îmi doresc asta! Soția mea nu poate avea copii. Am încercat ani la rând. Fără rezultate. Tratamente costisitoare, nervi irosiți. Bani aruncați în vânt. Dar nu mai contează. Acum am găsit-o pe Alina, iar ea îmi va oferi ceea ce soția mea nu poate. Copilul.”

Mă împleticesc puțin în sensuri, nu prind încă nici un capăt de idee de unde aş putea continua, așa că trântesc și eu brusc un „Phaiii, este deja hot story”. Sau mai bine spus „na, că se lasă cu furtună!”

„Buun, mă înfiripez iar timid în discuție, înseamnă că divorțezi deci, ca să poți să te însori cu Alina.”

„Oh nu, nici vorbă. Îmi iubesc mult soția, nu pot să divorțez. I-am promis că orice ar fi nu voi divorța niciodată. Acceptă să am un copil cu o altă soție. Am dreptul la 4 soții, în cultura mea.”

Evident că fac ochii cât cepele. Ceea ce îmi auzeau urechile nu părea ceva crescut, auzit și procesat în cultura în care trăiseră bunicii și toți strămoșii mei din Ardeal. Oricât aş fi evocat vremuri de demult, în care oamenii nu erau așa de emancipați, nu reușeam nicidecum să procesez cu mintea ceea ce prietenul meu tocmai îmi mărturisea. Dar evident, el venea dintr-o altă cultură. Dintr-o lume care părea atât de firească în nefirescul percept de mine.

„Așa ceva este imposibil!!!” am trântit brusc. „Îi fi având tu dreptul la 4 soții, în cultura ta, dar amintește-ți, te rog, că trăiești în Marea Britanie, și că respiri, mănânci, iubești prin legea de aici.”

„Nu se pune vorba unei căsătorii legale. Voi sta cu Alina, din când în când, pentru copil.”

„Puțin îmi sună că vrei să o folosești pe fata asta, ca să îți faci un copil. Ea ce spune? Este de acord? Să faci un copil cu un om însurat care nu vrea să divorțeze? Un om însurat care vrea doar un copil?”

„Aici este problema. Vreau să mă ajuți. Alina vine din cultura ta. Total diferită de a mea. Familia ei îi bagă în cap tot felul de prostii, iar ea oscilează între mine și ei. Eu chiar o iubesc!”

Oftez greu a neputință... Mi-e drag Moham. Ne leagă o frumoasă prietenie. Și apoi, eu, străină într-o lume cu totul neună pentru începuturile mele, am plâns de nenumărate ori pe umerii lui și ai soției lui. Mi-au fost suport moral atunci când tot universul părea că se năruie în bălțile pline cu noroi ale rasismului. Soția lui, aflată din moși-strămoși pe pământul pe care locuia, înțelegea puțin mai greu, mai mult prin prisma ochilor lui. El însă, mă înțelegea pe deplin. Obişnuiam să-i spun „Brother”. Și frate mi-a rămas, așezat cuminte în adâncul sufletului. Iar acum mă războiam cu propriile-mi gânduri, cu neputința de a pricepe. Ce ajutor? Cum să procedez? Este prea mult! Așa ceva îmi depășește limita de avarie a bunului simț. Și ea, soția lui, îmi este dragă, îmi este prietenă! Și cu mult mai mult, umblăm în aceleași încălțări. Dacă este să aleg chiar și orbește, între cele două, aș alege-o pe soție. Deci clar nu se poate. Așa că răbufnesc iar:

„Ești egoist! Te gândești doar la bucuria ta, copilul. Care nici nu este sigur că va veni. Vrei libertate de a acționa, bun, acceptăm ideea. Oferă-i atunci și soției tale dreptul la libertate. Și ea are nevoie să fie iubită. Necon condiționat. Nu copilul este condiția dragostei. În cazul acesta, dragul meu, musai să alegi: ori soția ta, pe care o iubești enorm, așa cum mărturisești, ori Alina și copilul.

Nu văd cale de mijloc și mă îndoiesc că familia Alinei ar vedea vreuna, de asemenea. Iar apoi, pe Alina nici nu vreau să o cunosc. Singurul ajutor pe care pot să ți-l ofer este prietenia mea. În rest tu hotărăști. Nu te judec, dar nici nu pot să conving oamenii că iubirea se vede diferit din unghiul lor, atâta vreme cât privim din același unghi.”

Cu capul cufundat în mâini, Moham sta pierdut ca într-o adâncă rugăciune. Se lasă o tăcere groasă între noi. Atât de groasă încât umbrele timpului par că se luptă cu nerostirea. Se aude doar atingerea gingașă a lacrimilor pe podeaua camerei. Plânge încet. Rămân într-o încheștare mută. Cu siguranță că o luptă aprigă încă își face meandrele în toate înțeleșurile iubirii. Timpul peculiar îmi defilează momente în care plin de speranță își îmbrățișa soția și o încuraja: „Vom avea cât de curând un copil. O să fie bine”. Și ochii ei care îl priveau sorbindu-i toată strălucirea clipei. Erau pentru mine întruchiparea reală a iubirii. Așa îi simțisem eu. Dar brusc realitatea mi-a plesnit aspru percepția frumuseții.

„Că dragostea este oarbă, s-a confirmat, iar și iar. Cât de oarbă și împleticită în beția timpului, a depins de protagoniști. Fiecare scriindu-și bucățica de poveste. Înțelegându-i rostul prin lumina eului interior. Sau a întunericimii în dansul cu umbrele. Că a fost modelată de percepția culturii s-a confirmat, din nou. Iar și iar. Și că firescul ei a fost firescul timpului trăit. Atât de diferit pe scala infinității. Cu minusuri sau plusuri răsturnate în prejudecăți sau ritualuri.” Iar în timp ce Helen îmi explica mai mult ca pentru sine, oscila cu privirea între geamul camerei și tavanul înalt. Din când în când se oprea brusc și mă privea adânc în ochi, de parcă ar fi căutat un reper de sprijin pe care să conteze în toată războiala asta. O războială aprigă care îi eroda interiorul de câteva săptămâni bune.

„La început am ignorat. Am simțit. Dar am ignorat. Începuse Ramadanul și îmi doream mult să mă concentrez pe puterea lui binefăcătoare. Îmi doream Lumina. Așa cum am îmbrățișat-o atunci când l-am cunoscut pe Moham. Așa cum am perceput-o atunci când de bună voie m-am alăturat lui în toate. Dragoste, căsnicie, credință, religie. Atunci când dădeam de pereți toate prejudecățile și cărcotelile familiei, iar în numele iubirii am ales calea islamului. Pentru că, întâi de toate, aici l-am găsit pe el. Cel care credeam că-mi va fi unicul. Alesul vieții.” Helen vorbește domol și mă uimește toată puterea ei de a sta calmă, deși pare un înveliș al unei clocotitoare lupte interioare. Nu îndrăznesc să o întreb nimic. Nu știu exact cât anume știe din toată împleticeala realității. Și apoi mă doare să o văd năruită sub toate pietrele dure ale infidelității soțului ei.

„O femeie simte repede când ceva se schimbă în mariajul ei, eu așa cred. Și așa am simțit și eu.” Privește fix tavanul preț de câteva secunde, apoi brusc întoarce capul către mine, și în timp ce bărbia îi tremură puternic, șiroaie de lacrimi se preling grăbite pe obraji palizi. „Mi-a confirmat! Iubește o alta. Mi-a confirmat cu seninătatea cerului de iulie. O iubește și își dorește un copil cu ea. Dar eu să stau liniștită că voi fi pentru totdeauna sub protecția lui. Voi fi pentru totdeauna soția lui.” Și brusc izbucnește într-un hohot de plâns în timp ce îmi caută îmbrățișarea. O cuprind în neputința gândurilor. În neputința înserării care îmi împroașcă credința cu stropii grei ai suferinței. O cuprind ca pe o soră a inimii. Nici un cuvânt nu cred că și-ar mai avea rostul acum. Nici nu l-aș găsi, de altfel. Sunt mută în neînțelegerea mea. Rămânem îmbrățișate în timp ce soarele apusese deja demult, iar umbrele nopții trăgeau după ele tristețile lumii. Sau cel puțin așa percepeam eu.

Au mai trecut trei zile. Trei zile și trei nopți în care s-a așternut liniștea. Sau așa părea. Cugetam pierdută în labirintul întâmplărilor. Câte Helene în lumea aceasta, captive în mariaje eșuate! Captive în propria lor frică în fața realității. Captive în minciunile repetate de ele însele, ca o falsă încurajare în fața furtunii. Captive în prejudecăți și ritualuri. Captive în războaiele altora.

Și câți Mohami care se ascundeau lași după scutul culturii. O cultură care i-a învățat că pot răni în numele iubirii. O iubire care se poate împărți în patru dormitoare cu zâmbetul larg aprobator al bărbatului suprem. Captivi și ei în nefirescul ideii că iubirea așa trebuie să fie. Plângându-și propria trădare lângă turnul mirării. Mirarea că lumea chiar nu se învârte în jurul lor. Mirarea că iubirea chiar își cere dreptul său intim la demnitate. Sau și mai mult. Mirarea că și-au vândut, în numele falsei libertăți, propria identitate.

Un mesaj pe telefon mă trezește din adâncimea gândurilor.

„Bună! Sunt Alina, prietena lui Moham. Îți scriu pentru că el te consideră ca pe o soră. Și pentru că și-a dorit mult să ne cunoaștem. Seara aceasta ne-am despărțit. Moham mi-a povestit tot. Nu poate să divorțeze. Nu își permite costul. S-au căsătorit în religia și țara lui. În cazul unui divorț, va trebui să-i plătească fostei soții treizeci de mii de lire. Ceea ce îi este imposibil. Iar eu nu pot accepta rolul secundar. Niciodată. Rămâne să îmi vindec sufletul de o iubire imposibilă, în timp ce mă tot gândesc la ridicolul realității. Să ai grijă de el.”

Știam de povestea cu banii. Helen și Moham îmi spusese cândva. Eram cu toții la masă și îmi povesteau cum s-au cunoscut, cum s-au căsătorit, cum s-au luptat cu sistemul, vizele

pentru UK, dificultăți cu documentele. Helen zâmbise triumfătoare: „Ești al meu, honey! Am plătit mult pentru tine, dar a meritat. Nu mai poți scăpa!”, în timp ce o veselie molipsitoare dansa pe chipurile lor. Acum toată amintirea serii aceleia mi-a plesnit înțelegerea și mi-a făcut-o țândări pe zidurile nopții. O întunericare se lăsa adâncă în noaptea gândurilor. Era deja târziu acolo. Gânduri întoarse pe toate fețele. Gânduri înmulțite cu speranțe și adunate cu toate zâmbetele încercărilor. Gânduri împărțite între lacrimi și neputințe după cortina zilelor lungi și dureroase. Gânduri în care cineva râdea cu gura până la urechi de toată zbaterea. Sau poate nu, poate era doar proiecția amărăciunii zugrăvită pe templul de piatră al realității.

Un răs involuntar m-a trezit din amorțeala gândurilor. Era chiar răsul meu. În legănarea cu propriile amintiri. „Doamna Çreem, statul protejează femeia. În cazul în care soțul dorește să divorțeze, este obligat să plătească o pensie alimentară soției pe toată durata vieții. Câți bani vreți să primiți, lunar?” Am zâmbit larg surprinsă și mi-am înghiontit ușor soțul: „De ce nu mi-ai spus de acasă, ca să mă gândesc? Hahaha.” Și, încercând să fiu serioasă, spun un 5 dolari, după care mă pufnește un răs molipsitor. „Nu se poate, trebuie să fie măcar 100. Cu 5 dolari nimeni nu poate supraviețui”. Și exact în momentul congruent situației mele, dar în altă țară musulmană, Helen zâmbise larg: „Ar trebui să îmi plătești treizeci de mii de lire, honey!” „Deal”, replică Moham, vrăjit de ideea libertății care îi rânjea de după colțuri cu ochi de vultur. Libertate pentru care și-a vândut propria identitate. A fost ziua în care au zburat cocorii. Și l-au lăsat pironit pe o stâncă a neputinței.

Se spune că nu poți ajuta pe nimeni contra lui. Că uneori destinul croiește niște cărări invizibile, dar puternice, în dansul cu

karma. Și că târâm după noi consecințele unor momente nechibzuite de cumpănă. Și toate zilele în care cocorii își iau zborul către lumină, alungați de întunericimea realității.

Moham își învață sufletul să iubească din nou. Să prețuiască ceea ce are deja. Captiv în propria suferință pe care și-a făcut-o cea mai bună prietenă. Și așteaptă ziua în care cocorii vor zbura din nou. Acum spre lumina pe care și-o eliberează din toate gândurile nopții. O lumină într-o lume nouă, pe care încearcă să o înțeleagă cu alți ochi.

Sylvia

Este o nouă dimineață cufundată în intensitatea luminii. Cerul se îmbracă cu mantia de foc a soarelui și ne zâmbește cu dragoste.

Privim amândouă spre el. Eu, cu bucuria ascunsă între picături de nesomn după o gardă de noapte. Ea, cu nostalgia sculptată pe o sută de fețe ale eternității... în timp ce lacrimi de tristețe se rostogolesc încet pe obrajii palizi. „Azi va fi o zi frumoasă! Senină... Iar eu va trebui să stau închisă aici, ca într-o colivie!”

Gândurile mi se împleticesc într-o mie de fâșii. Sentimentele se adâncesc în ecourile timpului, acolo unde, cândva, bucuria vieții se îmbrățișa cu fericirea... Dar se întorc înfrânte la ochiul realității... Într-o dimineață superbă de martie, cu cerul înflăcărat al răsăritului de soare, și cu neputința de a umbla pe propriile picioare. Rămasă să trăiască într-un azil de bătrâni. Sylvia oftează adânc și mă privește duios. Este așa de multă durere în ochii ei.

Și totuși... vrea pace. Cu prezentul. Pentru că știe, și înțelege, dar în același timp o doare, iar rănilor sufletului se pare că încă nu s-au închis. Picioarul amputat este deja poveste uitată, în timp ce serile o mai mângâie doar cu frumusețea amintirilor. Amintiri prin care fiica ei cea iubită, îi zâmbește de undeva din alte răsărituri. Era o dimineață frumoasă de martie, iar ei porniseră o dată cu prima otheadă a soarelui către Derby. Erau

fericiți. Prințesa lor trebuia să se căsătorească în ziua aceea cu cel mai prețuit prinț de pe planetă.

Trebuia... Un altfel de plan răsturna totul și în câteva fracțiuni de secundă, totul părea năruit în eternitate. După foarte multe zile, Sylvia a deschis iarăși ochii. Așa i s-a spus, că trecuseră multe zile. Era vară deja. Nu înțelegea prea multe din jurul său, dar se străduia... Iar toamna a îmbrățișat-o în tăcere. O tăcere în care încerca să își regăsească drumurile sufletului înapoi spre casă.

Rămăsese doar ea. Și domnul care o vizita zilnic și pretindea că-i este soț. Un soț pe care abia primăvara următoare avea să-l reprimească în casa inimii ei. Un fel de reîndrăgosteală sau un ecou al dragostei dintâi. Greu de înțeles, așa cum Sylvia își spune mai mereu. Ciudate și nepătrunse sunt căile inimii... Adânci și întortocheate. Sensibile, dar puternice în același timp.

Îmi povestește iar cu fire amănunțite istoria. Îi ascult tăcută glasul minții și îi simt cu emoție focul care încă pâlpâie în ochii celor 98 de ani. Elegant și plin de îndrăzneală pășește pe culoarele timpului. Cu umor uneori și cu duioșie, îmbracă cuvintele în nemurire și le rostește cu ardoare... în timp ce privim tot spectacolul dimineții... O nouă zi ia naștere și se împlinește sub ochii noștri. Sylvia continuă : “Nu am aflat nici acum cine a provocat accidentul. Am înțeles că domnul respectiv ar fi făcut închisoare. Eu eram încă în comă când s-a dat verdictul. Apoi nu mi-au mai spus nimic ca să nu mă tulbure.

Întrebările au început să apară abia când memoria prindea puteri... Și totuși... totul pare așa de confuz... Iar dimineața aceasta frumoasă mă răscolește adânc... Simt cum mă dor toate amintirile. Dar le vreau în pace. În pace cu timpul, cu eternitatea. Este deja mult prea târziu... Nici o luptă nu își mai are rostul. În

timp ce rănilor încă lăcrimează.” Lupta Sylviei cu ea însăși... Înțelege și pricepe, în timp ce ochiul tristeții încă se vrea mângâiat.

Au mai trecut două săptămâni. Succesiuni de dimineți senine sau ploioase și înserări adânci și tăcute. Starea Sylviei s-a înrăutățit enorm... Respiră greu, iar de o săptămână nu părăsise patul. Era mai mult tristă și abătută. Uneori confuză, ne explica cum a pierdut bătălia cu eternitatea. Iar pacea... Pacea încă nu vrea să o îmbrățișeze. Încă ar alerga să o prindă, dar nu poate. Este imobilizată în patul acesta ca într-o închisoare. Este închisoarea memoriei, cea care îi face feste. Iar nopțile se cuibăreau triste și monotone peste toate rămășițele timpului.

Trecuse deja de miezul nopții, iar Sylvia îngâna somnul cu iluziile. Cineva sunase insistent la ușă. Un domn înfoclit într-o mantie neagră apăruse din negura nopții. Părea trecut de 70 de ani. Ani care s-au îngrămădit aspru pe coloana timpului și l-au încovoiat ca într-o rugăciune. „O caut pe Sylvia. De foarte mulți ani... Vă rog mult, lăsați-mă să o văd. Sper că încă mai este în viață... Acum abia am aflat unde trăiește. Am condus prin ploaie 1000 de kilometri. Nu știam exact cum voi ajunge.”

A pășit timid pe coridorul casei. L-am condus spre camera Sylviei. „Sylvia, un domn dorește să te vadă”. Brusc fața ei s-a imprimăvărat ca o dimineață senină de martie. În timp ce domnul a îngenunchiat tăcut lângă patul Sylviei. I-am lăsat împreună. Începea probabil sezonul confesiunilor. Erau momentele lor intime.

După o oră domnul a părăsit camera. „Aș mai fi stat cu ea, dar este așa de obosită. Și respiră greu. Voi reveni zilele următoare.”

Am intrat tiptil să o văd. M-a zărit. Cu o voce tremurândă, mi-a șoptit: „M-a îmbrățișat pacea. Iertarea mi-a cicatrizat rănilor. Sunt în sfârșit împăcată!” Și a adormit cu zâmbetele frumos pictate pe ridurile timpului.

Peste o oră, soarele desena flăcări de lumină pe cerul unei dimineți frumoase de martie. Sylvia însă nu mai avea să-l vadă. Pășise deja în îmbrățișarea cu pacea și dansa probabil cu fericirea pe firele magice ale eternității. Liniștea și pacea erau așa de tainic zugrăvite pe fața ei.

În timp ce soarele prindea contur pe retina zilei, contabilizam momentele nopții și încercam să înțeleg cum este decriptată esența vieții. Ciudate și nemărginite sunt înțelesurile ei. Sensibile, dar puternice în același timp.

UN VÂNT DOINEȘTE-N LA MINOR

Un vânt doinește-n la minor

Sub dealul toamnelor de ieri
Zâmbesc poveștilor din noi
Poteci cu plopi, cireși și tei,
Alean și dor, și calde ploi.

Sub coama visului târziu
Incertitudini ne-mpletesc
Țesând pe margini de pustiu
Înseninări de gând firesc.

Cine suntem, de ce aici
Ne întâlnirăm pe alei?
Ce ochi de stele, țel și frici
Croiau zilele de ieri?

Din ce semințe am rodit
Prinși între văi și munți de-alean?
În care veri am înflorit
Sorocul nostru pământean?

Pe ale iernilor cărări
Tăceri se albăstresc în zbor,
Scrutând nostalgic alte zări
Un vânt doinește-n la minor.

La poarta regăsirii noastre

La poarta regăsirii noastre,
Cioplesc magiile sub tâmple
Chemând mirarea dintre astre,

Sculptând cărări adânci, albastre,
Lăsând iubirea să se-ntâmple,
La poarta regăsirii noastre.

Sclipiri se țes din ceruri vaste
Cu fir celest din taine sfinte,
Chemând mirarea dintre astre.

Povești cu-alean în seri albastre
Ne ostoiesc dorul sub tâmple;
La poarta regăsirii noastre.

Emoții ne roșesc sub coaste
Cu zâmbet cald în noi cuvinte
Chemând mirarea dintre astre.

Buchete de priviri albastre
Ne împlinesc visul sub tâmple
La poarta regăsirii noastre,
Chemând mirarea dintre astre.

CUPRINS

	<i>Pag.</i>
<i>CĂLDURA DE ACASĂ</i>	
Căldura de acasă	9
Ziua în care au zburat cocorii	12
Sylvia	20
Aventură italiană cu iz mioritic	24
Ferestre sparte	29
Întâlnirea	33
Peronul Doi	38
Chemarea	42
„Taci! Dă-i voie FEMEII să vorbească!”	48
Status Quo	52
Buchete de flori	56
Ochiuri de stele	61

UN VÂNT DOINEȘTE-N LA MINOR

Un vânt doinește-n la minor	65
La poarta regăsirii noastre	66
Gerar	67
Tăceri în dor mă colorează	68
Mă ninge-n făurar mirare	69
Mi-e seară, iubite	70
E „windy” azi	71
Întrebare	74
Legenda lui Prier	75

Îmi promit	78
Cântec	80
Mă agăți singuratic de o umbră în van	81
Apa Sâmbetei	82
Iulie de foc	85
Lahore	86
Șezători cu tihnă sfântă	89
Se-mbrățișează umbrele-n senin	90
Poezie	91
Septembrie	96
Răpciune	97
Ne întomnăm, iubite	98
Underground	99
Să ne jucăm de-a primăvara	102
Poemul vieții	103
Valsăm visurile până atingem Luna	104
Frânturi de cer se dezgolesc de frici	105
Tăiș	106
Lumina	107
Dragoste, flori și ciocolată	108
Evadare	113
Cer rostogolit	118
Sunt fiică de cer c-un strop de mister	121
Azi nu ne mai vorbim în șoapte	123
A nins frumos azi-noapte-n gânduri	124
Adu-ți aminte	125
La Ghirlandata	126

